

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 44. szám

2012. március 26.

Megváltóink figyelmébe

Mostanában mindenki a megváltáson töri a fejét: Nagyaink a Parlamentben a vasúttól várják földi gondjaikra, és világmegváltó ötletekkel jönnek elő az elefántcsonttoronyból. Jó tudni, a megváltás most is el fog maradni, ez már csak így van úgy kétezer éve.

Sajnos már annak is örülnek ott fent, ha jó nagyot durran valami. Ilyen a járatritkítás, no meg a menetkedvezményünk babrálása is. A felkentek azt hiszik, hogy pezsgő durrant, pedig csak pótcselekvéssel töltik drága idejüket, no meg költik a nehezen megkeresett adóforintjainkat. Ahelyett, hogy némi tudás és ismeret megszerzésének céljából kérdezősködnének azoktól, akik értenek is a vasúthoz. Nem volna ördögtől való gondolat, ha például az illetékes minisztérium archívumában is körülnéznének.

A Közlekedéstudományi Intézet 2007-ben és 2008-ban végzett országos utasforgalmi felmérést, és adataiból kiolvasható az is, hogy a járatritkításban érintett vonalakon mennyi utas közlekedik, tehát megtudhatják az illetékes, milyen veszteség éri a vasutat, ha elveszítjük őket. Megtakarítás helyett...

A kutatás többek között kiterjedt arra is, milyen viteldíjakkal utaztak a kutatásba bevont utasok. Mint már tagjaink is olvashatták, mindössze 0,8% volt azok aránya, akik vasutas menetkedvezményüket vették igénybe. A felmérés célja az egységes utas-adatállomány létrehozás volt, és feltételezem, van olyan rend a kormány-hivatalokban, hogy az idevonatkozó adatok ma is megtalálhatók.

A 0,8% azért érdekes, mert alátámasztja sok szakember véleményét, miszerint a menetkedvezményünknek inkább szimbolikus jelentősége van. A jelképek, mint tudjuk, néha fontosabbak, mint az anyagok. Az a csúnyácska kártya kifejezi az összetartozásunkat, és elősegíti, hogy a vasutas lojális legyen munkaadójához. Mert mi még tudjuk, hogy ezt a munkát nem lehet csak pénzért, esetleg kényszerből jól végezni.

Juhász Tiborné

Kocsmaforradalom

Ahogy eltűnt a tél, megjavult a fűtés is a keleti végek vonatain, no és végre nyugodtabbak lettek a gázorák is. Nyilván, hogy meglátszott a tavasz a kis csapaton, Büdöske már józanul is kimondottan jókedvre derült, pedig hétfő van, és messze még a „vasutasnap”.

– Szerintetek mi történ ezernyolcszáz-negyvennyolc, március tizenhatodikán? – fordult cimboráihoz, és kivételesen nem a piától csillogott a szeme.

– Mi történt volna? – kérdezett vissza kotnyeles ismerősük – felkelt a nép!

– A fenét, az tizenötödikén volt! – mordult rá Büdöske.

– Húú, valóban, hogy miket tudsz...de megvan – kiáltott diadalittasan az ismerős – mindenki másnapos volt, ha mégsem keltek fel aznap – és elégedett vigyorral nyugtázta a hallgatóság kuncogását.

– Hát másnaposság az könnyen lehet – folytatta Büdöske, átkiabálva a közröhejt – egyiküknél biztosan.

– Mondd hát ki a lényegét! – nézett rá egy fiatalabb vasutas.

– Hát Petőfi nagyon másnapos lehetett, mert az történt, hogy bement tizenhatodikán a Pilvaxba...

– Az meg mi? – szólt közbe megint a kotnyeles.

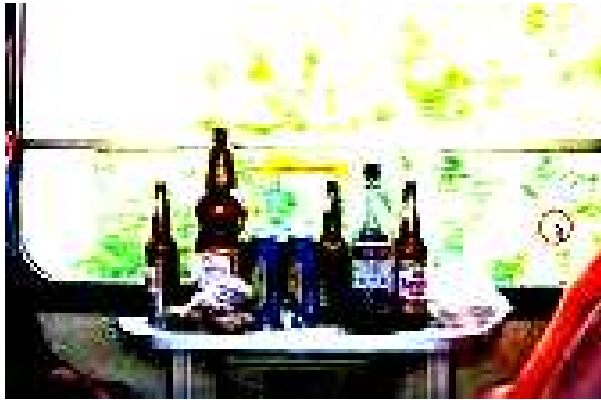
– Mi lenne, egy kocsmá – válaszolt értetlenül Büdöskék, és folytatta – szóval Petőfi bement reggel a Pilvaxba, és kérdezi tőle a pincér: „A szokásosat, Sándor?” „Isten ments – felelte Petőfi – látja, hogy tegnap is mi lett belőle”.

A vicc régi volt, mégis jókedvre derültek az utasok. A kotnyeles is a könnyeit törölgetve hahotázott, miközben a fiatal vasutas harsányan a vicc-mesélőhöz fordult:

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

- Te nagyon le vagy maradva cimborá, mert tizenötödike óta már sok minden történt...
- És? – néz rá őszinte ábrázattal Büdöske – azok tán jobb viccek?

- Szó se róla – vette át a szót Okoska – amíg Büdöske az igaz piások álmát aludta, csupa rossz hír kelt lábra, de egyik sem vicc.
- Na ugye – folytatta sörbarát kollégánk, miközben kipakolta a sört – jobb, ha nem rágódtok a rossz híreken, mert a végén még úgy jártok, mint Petőfi.
- Igazad van, de arra mégiscsak kíváncsi volnék, az a derék képviselő mit kért másnap a kocsmában – szólalt meg ismét a Főnök.
- Milyen képviselő, milyen másnap? – kérdezett vissza gyanakodva egy öreg vasutas, akiről köztudott, hogy megrögzött kormánypárti ember.

– Hát az a képviselő, aki baráti alapon minden jót szeretne a vasutasoknak, főleg arcképes ügyben. És annak a másnapján, amikor benyújtotta, meg amikor visszavonta, de azt sem úgy, hanem ki tudja hogyan, már követni sem tudom – szól elgondolkodva a Főnök.

Az öreg erre összébb húzta magát, és halkán így szólt:

– Már semmit nem értek, de azt végképp nem, hogy miért hiszik azok ott fent, hogy ők mindent tudnak...

– Na, hát van erre is egy viccem – vigyorgott Büdöske – én is akkor jöttem rá, hogy nem szabad rágódni semmin, amikor a fiam elmondta.

– Szóval két fiú odalépett egy lányhoz a buliban – kezdte a viccmesélést – és így szólt hozzá

egyikük: „Szerintem mi hárman egy izgalmas szexuális kalandba fogunk keveredni ma este.” Erre a másik fiú: „Szerintem is.” „Szerintem meg nem – tiltakozott a lány. Mire a fiúk: „Sajnálom, a kétharmad, az kétharmad.”

Dolhai József